

Zoektocht naar mijzelf

Ilse van Veen

Zoektocht
naar
mijzelf

Eerste druk, juni 2018
Copyright © 2018 Ilse van Veen

Illustratie omslag: Polina Hrytskova
Foto auteur: Wendy Thijssen
Vormgeving binnenwerk: Ilse van Veen

ISBN 978-94-022-4578-3
NUR 728

WWW.CENTRUMEQUUS.NL

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

No part of this book may be reproduced in any form by print, photo-print, microfilm or any other means, without written permission from the author.

Aan de paarden,
zij die mijn ziel zo vervullen.

*Eeuwig gedragen door het licht
zoekende, dolende
tot we hebben gevonden
wat we dachten kwijt te zijn.*

Ilse

Inhoud

Voorwoord	9
Inleiding	11
1. Kind zijn	13
2. Puberteit	19
3. Volwassen worden	33
4. Een eigen leven	43
5. Keerpunt	55
6. Thuis in Poppel	71
7. Loslaten van veiligheid	97
8. Een nieuw begin	125
9. De grote reis	133
10. Terug naar huis	177
11. Perfectionisme	189
12. Mijn eigen rots	205
13. Kracht	227
Dankwoord	247

Voorwoord

Hoe breng je een zoektocht naar bewustwording onder woorden zonder in herhaling te vervallen of te verdwalen in clichés, omdat er op dit gebied al zoveel is gezegd en geschreven?

‘Zoektocht naar mijzelf’ is een verslag geworden van een zwerftocht met vele omleidingen die de auteur maakte op weg naar inzicht en bewustwording.

Een (reis-)verslag over het ombuigen van een leven, dat veel verdriet, depressie en twijfel met zich meebracht.

Het dankzij onzekerheden, wanhoop en de nodige tranen in de loop van de zwerftocht verkrijgen van inzichten over het waarom of het waardoor, zodat veranderingen in het bewustzijn tot stand kunnen komen.

Door steeds weer alert te zijn in het denken en doen kon dat voor de auteur uitmonden in een verlicht en tevreden terugzien op hetgeen zij tijdens haar tocht leerde en de keuzes die zij maakte.

Dit boek kan u op weg helpen om te leren ‘oude’ gewoontes die leiden tot wat in eigen ogen gezien wordt als foutieve beslissingen, los te laten en aldus uw leven kunnen ombuigen.

Het aldus verkregen bewustzijn maakt je als mens completer, sterker en liefdevoller.

Gezien de zeer uitgebreide literatuur die de laatste decennia op dit gebied is gepubliceerd, was het niet te vermijden dat invloeden van buitenaf zich soms manifesteerden in het door de auteur ondergane proces.

Desondanks is dit een integrerend en zeer persoonlijk verslag

geworden van een door intuïtie geleide ontwikkeling om dromen en verlangens te verwezenlijken.

Corry Bohncke

Inleiding

Het schrijven van dit boek bleek een helende kracht voor mezelf te zijn. Wetende dat ik niet de enige was op zoek naar mijzelf, wilde ik mijn verhaal opschrijven en delen. Opdat het misschien inspiratie kan geven op juist die momenten dat je dat nodig hebt. Het leven voorziet altijd op het juiste moment.

Het verhaal beschrijft hoe ik door vele processen ben gegaan, op zoek naar me gelukkig willen voelen, naar innerlijke rust en bovenal naar mijzelf. Het volgen van mijn hart was daarin het enige wat ik wilde. Mijn belangrijkste drijfveer die me gaande hield wanneer ik het niet meer zag zitten. Daardoor werd het een persoonlijke reis naar de liefde en het vertrouwen in mijzelf.

Soms hebben we dan ook iemand nodig die voordoet hoe het anders kan, met zo iemand ben ik gezegend op mijn pad. Grote dank voor haar nimmer ophoudende steun en onvoorwaardelijke liefde. Alsook grote dank voor mijn overleden paard Pavarotti, die mij in contact bracht met mijn levensmissie. Het pad van een healer, diep verbonden met dieren en in het bijzonder met de paarden.

Vele leerprocessen heb ik op die manier al gelopen op mijn weg. Om zo te leren en te groeien, gericht op het steeds dieper in contact komen met mezelf, mijn innerlijke Christus, Boeddha natuur, Hoger Zelf of hoe je het ook noemen wilt. Daar waar lag te wachten wat ik zo lang zocht.

Door dat wat ik als kind heb meegemaakt, heb ik altijd het verlangen gevoeld om deze wereld een beetje mooier, een beetje liefdevoller te willen maken. Inmiddels weet ik dat de ziel alleen geneest met behulp van liefde. Liefde voor dat wat er is. In die liefde kan alles onder ogen worden gezien. Waarbij bewustzijn,

het zien, het begrijpen en de moed vatten om te handelen naar eigen inzicht, de middelen zijn waardoor de liefde zijn plek weer kan innemen. Een plek van grootsheid in de volheid van zijn.

Ik wens je veel leesplezier!

Namasté

1. Kind zijn

Als baby kruip ik al over de vloer geïnteresseerd in de lippen van de hond. Vervolgens beweeg ik vrolijk verder op onderzoek in deze wereld. Geboren en opgroeiende tussen de dieren, zal ik pas vele jaren later beseffen hoe belangrijk dit is geweest als basis voor het verdere verloop van mijn leven. Vooral honden nemen in mijn kindertijd een waardevolle plaats in. De paarden zullen daarentegen pas in mijn puberteit een wezenlijke rol gaan spelen. Het moment dat ik in mijn ontwikkeling als kind meer een eigen leven wil gaan leiden, juist daar waar ik het moeilijk zal krijgen.

Thuis, in Bleiswijk, hebben we Golden Retrievers lopen waarmee af en toe hobbymatig een nestje wordt gefokt. Zo vult een deel van mijn jeugd zich met vier honden om mij heen en zo nu en dan een nestje puppy's. Kalita en Sabrina zijn halfzussen, afkomstig van stammoeder Laska. Een jaar eerder geboren mag Kalita blijven als pup, terwijl Sabrina op een leeftijd van anderhalf jaar bij ons terugkomt. Ze zou een wegloper zijn. Met voldoende beweging is ze echter gewoon een hele lieve, levendige hond. Trix komt als dochter van Sabrina bij het gezin. Met haar gaat mijn moeder jachtraining en jachtwedstrijden doen. Graag ga ik mee op pad, avonden en dagen in de natuur met allemaal hondenliefhebbers. Als vierde hond komt er de dochter van Trix, Tira. Zij is vooral een rustige, lieve hond. Met plezier ga ik mee wandelen met mijn moeder en de honden. In het nabijgelegen park of met de auto naar het dichtstbijzijnde bos, de Rottemeren.

Naast de honden zijn ons huis en de tuin ook gevuld met konijnen, kippen, cavia's en de tamme rat van mijn broer. Deze laatste knaagt alles kapot zodra hij losloopt of uitbreekt. Ten slotte

hebben we ook iedere keer weer een grasparkiet. Ze krijgen allemaal dezelfde naam, Koko. Alleen bij onze laatste parkiet, welke ik cadeau heb gekregen en waarvoor ik dus verantwoordelijk ben, zweer ik nooit meer een vogel in een kooi te willen stoppen. Koko is echt leuk, kan praten, gaat op je schouder of hoofd zitten en vliegt door de huiskamer. Hij laat wel af en toe een vogelenpoepje op je hoofd, dat kan de pret niet drukken. Er komt echter een moment dat hij bijna niet meer uit zijn kooi wordt gelaten. Behalve zijn algemene verzorging van eten, drinken en de kooi schoonmaken, wordt er nog weinig aandacht aan hem besteed. Met gevolg dat, op het moment dat hij wel weer een keer uit zijn kooi mag, hij bijna niet meer in staat is om te vliegen. Dat vind ik zo erg voor Koko dat ik me de rest van mijn leven aan deze belofte zal houden. Voor mij nooit meer een vogel in een kooitje. Ze horen vrij te kunnen vliegen, net als ik vrij wil zijn om te zijn wie ik ben. Blijkbaar ben ik me als kind al bewust van dit verlangen en sluimert het in de diepte van mijn ziel.

Veel dieren dus om me heen, hoewel we gewoon in een rijtjeshuis wonen, niets bijzonders. Wat ze aan mij geven met hun aanwezigheid is wel bijzonder. Gezelschap, warmte en trouw, dat wat ik als kind ontbeer. Juist daardoor ontstaat mijn zoektocht naar geluk. Het zal een lange, zware reis worden, met vele herinneringen om dierbaar te koesteren, voordat ik zal vinden wat ik zoek. Vol dankbaarheid zal ik uiteindelijk dan ook deze terug in het licht gebrachte rijkdom in mijn armen sluiten.

Mijn leven tot en met de basisschool is niet heel opmerkelijk. Ik doe altijd goed mijn best op school, speel veel buiten met vriendjes en vriendinnetjes en ga af en toe uit logeren. Vooral bij mijn Oma, van vaders kant, in Den Haag vind ik het altijd een feestje met alle aandacht die ik krijg. Mijn Oma staat binnen de familie bekend als een moeilijke en dominante vrouw. Voor haar kleinkinderen is ze echter geweldig. Als ik daar ga logeren dan gaan

we wandelen in het park, met de tram naar de binnenstad, ze bakt flensjes, we spelen regelmatig het spelletje vlooien en ze heeft altijd hele lekkere chocolade hazelnootpasta in huis voor op brood. Daar ben ik gek op. Verder speel ik graag met poppen. Vooral met mijn barbies kan ik mezelf uren vermaken op mijn eigen rustige plekje achter de televisie. Een speciale band heb ik met haar, waar ik volop van geniet. Een verbinding die ook na haar overlijden niet zal verbreken.

Op school doe ik volop mee, levendig en niet te stuiten als we pakkertje doen op het schoolplein. Ik kan hard rennen en ben vliegensvlug om en door de speeltoestellen heen die op het schoolplein staan. Ook met knikkeren sta ik mijn mannetje, want dat spelletje is vooral tegen jongens. In de eerste klas van de basisschool, ik ben dan zes jaar, heb ik een soort van vriendje. We verloven ons en later gaan we trouwen. Dat zal er natuurlijk nooit van komen. Naast dat ik vooral goed mijn best doe in de klas, ik ben goed in leren, staat er ook op mijn rapporten dat ik weleens teveel klets. Vooral in klas twee, waarbij de tafeltjes in groepjes van vier bij elkaar staan, kletsen we als groepje meiden teveel volgens de juf. Om die reden worden we uit elkaar gehaald en verdeeld over de klas.

Daarnaast ben ik als kind al sportief aangelegd en word lid van allerlei sportverenigingen. Als zesjarige zit ik met veel plezier op voetbal tussen de jongetjes. Ervan overtuigd dat ik, net als mijn moeder, later bij de dames zal gaan voetballen. Daarvoor moet ik wachten tot ik twaalf ben. Dat zal er nooit van komen. Na twee jaar ga ik namelijk op wedstrijdzwemmen om de volgende twee jaar aan turnen te doen. Uiteindelijk kom ik weer twee jaar later bij hockey terecht.

Verder heb ik het op de basisschool prima naar mijn zin. Wel ligt mijn vader op mijn achtste jaar in het ziekenhuis in verband met epilepsie. Behalve dat we een op school gemaakte Palmpasenstok bij hem brengen in het ziekenhuis, kan ik me daar verder niet veel

meer van herinneren. Met mijn moeder gaan we alle verjaardagen binnen haar grote familie af en in de zomer zitten we met dezelfde familie op het Scheveningse strand.

Buiten school word ik weleens gepest met mijn rode haar, vuurtoeren is een terugkerend scheldwoord in mijn jonge jaren. Zo durf ik op een dag ‘klootzak’ terug te roepen naar een jongen uit de buurt die ouder en veel langer is dan ik. Dat zorgt ervoor dat hij zo beledigd is dat hij achter me aan komt rennen. Met zijn veel langere benen haalt hij mij in, terwijl ik tegen de muur gedrukt sta en hij over mij heen hangt, maakt hij me duidelijk dat ik dat vooral niet nog een keer moet doen. Gelukkig heeft hij geen losse handjes. Een andere situatie is tijdens het sneeuwballen gooien op het plein voor ons huis. Ik gooi een sneeuwbal recht in het gezicht van een oudere jongen die aan de overkant woont. Ook hij is zo beledigd geraakt dat hij me achterna komt rennen. Aangezien het me niet lukt ons huis in te komen, kan ik geen kant meer op. Met gevolg dat hij mij volledig inzeept met sneeuw. Blijkbaar haal ik vooral weleens de woede van jongens over me heen. Ik sta op de een of andere manier mijn mannetje wel als meisje. Het zijn slechts incidentele gebeurtenissen, toch zullen ze me altijd bijblijven.

Een opvallende ervaring, welke niet eens direct om mij gaat, is op het moment dat ik nog geen tien jaar ben. Met een vriendinnetje speel ik buiten bij hun huis, een straat bij ons huis vandaan. Zij heeft haar pop bij zich. Er wonen ook jongens van buitenlandse komaf in de buurt, jaren ouder dan wij. Een van die jongens pakt haar pop en haalt, zittend op de stoeprand, zijn piemel uit zijn broek. Hij begint deze met zijn hand tegen de onderkant van haar pop aan te schuren. De andere jongens lachen erom. Mijn vriendinnetje wil dit helemaal niet, ze kijkt me met afschuw aan. Wij kijken echter weerloos toe. Nadat ze weg zijn, laat ze me nog eens duidelijk weten hoe vies ze het vindt wat hij met haar pop heeft gedaan. Ze probeert het vieze in al haar macht eraf te wassen.